Ч. 268. Середа 9 грудня (26 падолиста) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ непечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Гостина шведскої королівскої пари у Відни. — Італїяньский парлямент про заграничну політику Італїї. — Справи балканьскі.

Дня 5 с. м. прибув до Відня шведский король Ґустав V. з женою, королевою Вікториєю. На дворци повитали їх Є. В. Цісар і Найдост. Архикнязї. Вечером відбув ся в цісарскій палатї ґалевий обід, в часї котрого Є. В. Цісар підніс тоаст в честь своїх гостий. Монарх висказав вдоволене і радість з приводу приїзду королївскої пари і дякував за зложені єму желаня з нагоди ювилею. Відтак висказав Найясн. Пан надію, що сердечні відносини, які лучили обі держави за житя покійного короля Оскара II., будуть тревати і дальше. На доказ тої сердечної приязни іменував Найясн. Пан короля Ґустава властителем того австрийского піхоти, котрого властителем був єго отець король Оскар. Найясн. Пан закінчив тоастом за здоровле королївскої пари.

Король Ґустав в тоастї висказав іменем своїм і своєї жени глубоко відчуту подяку за сердечне приняте і за ласкаві слова Найясн. Пана. Прибув до Відня ведений потребою серця, аби відвідати Найясн. Пана і просити єго о захований на дальше приязни. Згадав дальше король о чолобитнях, які ціле населене зложило Найясн. Панови з нагоди ювилею; прилучив ся до желаня для Монарха, дякуючи за іменоване єго властителем полку; просив о приняте впевненя, що відносини приязни, котрі лучили обі держави, будуть дальше тревати і розвивати ся, а закінчив пючи на щасте і честь Найясн. Пана, Найвисш. Родини цісарскої і цілої монархії.

Королівска пара по дуже сердечнім прощаню з Найясн. Паном, котрий супроводив своїх гостий на зелїзничий дворець, від'їхала в недїлю перед полуднем з Відня.

По довгій дебатї над заграничною політикою, італїяньский парлямент в поіменнім голосованю 297 голосами против 140 приняв резолюцию депутованого Фузінати з похвалою для заграничної полїтики італїяньского правительства. Зараз по сїй ухвалї повинна наспіти до Відня відповідь італїяньского короля на відручне письмо цїсаря Франца Йосифа, з якою він здержував ся, поки про потрійний союз не висказали свої думки репрезентация італїяньского народа.

В оборонї потрійного союза виступав сам премієр Джоліті та вказував на те, що Італія мусить берегти мир, який дав їй спромогу приступити до рішеня преважних економічних і суспільних задач. Запорукою мира єсть якраз тридержавний союз, при якім Італія повинна оставати, поки не нарушено би її жизненних інтересів або чести краю, бо на те виступив би солідарно весь італїяньский нарід.

Міністер загр. справ Тіттоні заявив, що дискусия над заграничною політикою держави є дуже бажаною, бо дає нагоду виясненя дійстного стану та успокоєня публичної опінії. Події на віденьскім університетї є гідні пожалуваня, а Італія не може мішати ся до внутрішних справ Австриї, бо ніякий парлямент на сьвітї не стерпів би пресиї із вні. Се однак не виключує того, що заприязнені правительства довірочно звертали собі взаїмно увагу на факти, які серед обох народів можуть викликати гнів або симпатию. Бесідник зробив се у відповідний момент та набрав найліпшого переконаня про інтенциї австрийского правительства що-до заснованя італїяньского університету. Приступивши до обговореня анексиї Босни і Герцеґовини, заявив Тіттоні, що через той односторонний поступок Австро-Угорщина витворила важку ситуацию, бо сама она заявила в протоколї льондоньскої конференциї, що бер-

---

19)

ПО БАЛКАНЬСКІМ ПІВОСТРОВІ.

(Після Гессе-Вартеґґа, Колера і др. зладив К. Вербенко).

(Дальше).

З далеко більшою парадою як селамлик, але бо й лиш раз до року, обходять в Їлдіс-Кіоску сьвято „великого байраму“ — бо єсть ще й малий або „курбан байрам“, котрий слідує в 70 днів по великім — що припадає на початок місяця шевала по рамазанї. Єсть то сьвято радости по скінченім пості. В се сьвято Турки заходять одні до других в гостину, приносять дарунки, складають собі взаїмно желаня і забавляють ся весело. В султаньскій палатї над Босфором стає того дня гутірнїйше, як звичайно, бо підвластні приходять складати желаня своїм найвисшим начальникам, а на султаньскім дворі відбуває ся велике приняте.

І знов їдемо дорогою, але вже повною болота, попри палату Дольма-баґдже. І знов стрічаємо поліцаїв та громадки тайних аґентів і войско, що творить шпалїр, але й Сирийців в зелених турбанах зі смаглявим, майже чорним лицем, котрі стоять на улици з самоварами і наливають горячого чаю до чарок, бо то холодний день осінний. Зараз в першій брамі пересуває ся перед нашими очима елеґантні екіпажі, достойники в ґалевих уніформах та палатова служба в чорних фраках. Глота велика. Онтам далеко за другою брамою, край горбоватого парку, де палатові ґренадири недовірчиво споглядають на входячих гостий, видніє ся зелено-білий Мерасім кіоск. До єго то великої парадної салї скликав султан нині в перший день байраму всю свою службу, щоби єму віддала прилюдний поклін. Давнїйше відбувала ся тота парада в палатї Дольмабаґдже у сьвітлици під величезною банею.

Величезна саля, попід стїни котрої уставила ся вже велика громада султаньских ад'ютантів, представляє образ справді цїсарскої пишноти: ясні, сїро-синяві стїни, обрамлені білими і золотими обвідками з розкиненими на них делікатної краски цьвітами; великі, подвійні зеркала; касетова, біло-золота стеля, а на помості величезний, ясної краски ковр, що займає майже 500 квадратових метрів; поблискуючі від золотих вишивок уніформи, широкі червоні або зелені ленти ордерові, сьвітячі ордерові зьвізди та яркі червоні фези на головах — все то разом спливає ся при сьвітлї сонця, яке добуває ся зпоза тяжких червоних занавіс в один величавий образ.

В цїлій сали настає нараз глубока тишина і напружене ожидане. Нараз робить ся якийсь шум і шелест: сотки тіл клонять ся низько аж до землї, сотки рук виконують „темену“ — турецкий привіт — нїби цїлують порох хиляючи руку низько до землї а відтак притулюючи єї до уст і чола. То увійшов султан. Він стоїть в темнім войсковім плащи перед сьвітячим від золота троном уставленим недалеко дверий. Коли так стоїть спершись на криву шаблю, видко, що то чоловік ледви середної висоти, плечистий, похилений трохи наперед а єго характеристичну голову вкриває червоний фез. Ще раз настає тишина може на пів минути, підчас котрої відбуває ся тиха торжественна молитва а відтак лунає по цїлій сали грімкий оклик: „Най жиє падишах, величний, милостивий!“ Оклик той розпочинає хор молодих офіцирів а рівночасно зачинає музика грати імн народний, марш Гамідіє. До трону підходить відтак шеф войскового кабінету і держить в руках золотом вишивану шарфу з хоругви яко ознаку цїсарского величества.

Переходячи через салю, зближають ся тепер в торжественнім походї везири (міністри) і мушіри (радники) — пашї з трома бунчуками в давнїйших часах а попереду всїх іде великий везир (себ то президент міністрів). Він ступає гордо і держить ся просто, підчас коли ті, що ідуть за ним, поклонили ся вже раз, два й три рази. Станувши перед самим троном, поклоняє ся і він майже аж до самої землї а відступившись на бік, притулює з як найбільшою почестию до уст і чоло ту шарфу, що єї держить шеф войскового кабінету. Відтак поступає ся взад, звернений лицем знову до султана і так робить місце слїдуючому до цїлованя. А тепер поступає зразу поволи і з повагом а пізнїйше щораз скорше просто безконечний ряд прочих достойників аж до підполковника і відповідної тому цивільної ранґи. Якеж то множество слуг державних, яке поблискуюче множество ордерів!

Тимчасом султан сїв собі на тронї. Вже

линьского трактату не можна нарушувати без згоди всіх держав, які его підписали.

Тіттоні признав серед таких обставин користним скликане конференциї, та задля еї приспішеня поробив заходи в Парижи, Берлині і Льондонї. Про те, щоби Австро-Угорщина за признане анексиї Босни і Герцеговини мала відступити Італії Тридент, нема й мови. Італіяньске правительство було за тим, щоби на случай зміни status quo, на суді зберігано засаду національности. „Помимо своєї симпатиї для Сербії і Чорногори, Італія мусїла їм сказати то само, що і Росия, що в сїй справі може она підняти тілько дипльоматичну акцию та упімнула ті народи, аби они не кидали ся легкодушно на поле авантур, бо за наслідки їх будуть самі відповідати. Італія в інтересї мира і поступу на Балкані іде рука в руку з Росиєю. Зближенє Росиї й Італії не остане без поважних наслідків і на будуче. Відтак згадав мінїстер, що поробив заходи для переведеня будови зелїзниці від Дунаю до Адрийского моря, яка запевнить економічну независимість Сербії і Чорногори та обговорив справу можливої винагороди втрат за анексию Босни. Італія остане й на будуче при потрійнім союзї, але аліянс з Німеччиною та Австро-Угорщиною не виключує дружних зносин з Анґлією, Францією і Росиєю. Теперішна заграничиа політика правительства є єдино відповідна політика для Італії, бо мінїстер, який би вганяв непотрібно край у війну, по повнив би злочин супротив вітчини і населеня.

Воєнні круги Сербії дуже невдоволені зближенєм Росиї до Австриї, а вість, що Росия признасть анексию Босни, викликала обуренє серед політичних сторонництв скупштини. До сербского народу має бути видана відозва до війни і протест против Росиї задля еї становища прихильного анексиї Босни. Против короля Петра і мінїстра Миловановича звертає ся невдоволенє; в цілім краю мають відбувати ся віча за війною і з домаганем уступленя короля Петра.

„Neues Pester Journal“ обговорюючи можливість европейских компліка́ций, пише, що якби Росия замішала ся войсково в балканьскі заворушеня та загрозила Австро-Угорщині війною, то Німеччина мусїла би звернути Росиї увагу, що після договору она мусїла би свою союзницю боронити від атаків Росиї. В тім случаю мусїла би також і Франция рішити ся, чи хоче помочи Росиї, чи нї. В першім случаю 13 міліярдів російскої позички було би заквестіонованих, коли би знов Франция отягала ся з несенєм помочи Росиї, то се наразило би на шкоду Францию. Францускa держава має в тім великий інтерес, аби не допустити до війни. Війна можлива тілько тоді, як сего забажає Франция. Коли Французи уважно прочитають союзний трактат з р. 1879, то переконають ся, що цїсар Франц Йосиф І. більше зробив для Франциї, ніж міг се зробити цар або анґлійский король. Франция мусить співділати, аби склонити Австро-Угорщину до участи в конференциї. Але як послїдний вистріл на пострах остане без наслїдку, або якби також Австро-Угорщина не дала ся залякати та потягнула до одвічальности Сербію і Чорногору, тодї Франция мусить рішити та відраджувати війну, через яку она мусїла би потерпіти жертви крови і гроша.

Париский „Journal“ містить статю б. мінїстра заграничних справ Ганото, в якій той пише, що опінїя публична повинна виступити рішучо против всякого заколоченя мира. Балканьскі народцї хочуть нам війною відплатити ся за те, що ми подбали за їх независимість. Що францускому хлопови по тім, чи Босанцї окуповані чи анектовані? Автор вправдї ганить анексию, але радить Австриї, щоби в інтересї мира дала се до рішеня трибуналови Европи.

Новинки.

Львів, дня 8-го грудня 1908

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував бувшого технїчного директора фірми Вестінґгуз в Москві, Алекс. Ротерта, звичайним професором конструкцийної електротехнїки на полїтехнїцї у Львові. — Мінїстерство просьвіти затвердило ухвалу колеґії професорів, котрою др. Ян Прушиньский іменований приватним доцентом фармакольоґії лїкарского виділу на львівскім університетї. — Пан Намістник іменував офіцияла Намістництва Волод. Родзинкевича ад'юнктом помічних урядів Намістництва.

— **Папске відзначенє.** О. Омелян Погорецкий, гр.-к. катихит ґімназияльний в Ярославі іменований шамбеляном Сьв. Отця.

— **Іматрикуляция в львівскім університетї** відбуде ся в зимовім півроцї 1908/9 по мисли ухвали академичного сенату з дня 30 грудня м. р. в деканатах, а то: для слухачів богословія в суботу дня 12 с. м. о годинї 9 рано, для слухачів медицини в суботу дня 12 с. м. о год. 4 по полудни, для слухачів фільософії від початкових букв назвищ А до П включно в понедїлок дня 14 грудня о годинї 9 рано, а від Р до З включно в второк дня 15 грудня о год. 9 рано; для правників від початкових назвищ А до Д включно в середу дня 16 с. м. від години 12—1 в полудне, Е—Т включно в середу 16 с. м. від години 12—1 в полудне, М—П в четвер, дня 17 с. м. від години 5—7 по полудни, Р—С в пятницю дня 18 с. м. від год. 12—1 в полудне і Т—З в пятницю дня 18 с. м. від години 5—7 по полудни.

— **Дрібні вісти.** Помершпй недавно в Варшаві Константин Мирецкий записав на польскі просьвітні і добродійні цїли 285.000 рублїв. — Вчера перед полуднем коло моста зелїзничого на Богданівцї під Львовом кинув ся якийсь незвістний мужчина під колеса поїзду і погиб на місци. Самоубийник міг числити до 40 лїт і мав на собі робітниче одїне. — Мінїстерство зелїзниць позволило громадї міста Черновець на будову електричної зелїзницї до Садагори. Працї коло будови розпічнуть ся в найблизшім часї. — Трибунал присяжних судиїв в Золочеві засудив на кару смерти через повішенє 2 людий: дня 23 падолиста господаря з Віциня Стан. Бартницкого, котрий застрілив свого сусїда Луку Чайку в суперечцї о яблока, а дня 28 падолиста Марка Барткова з Осташовець (зборівского повіта), котрий убив молодого господаря Тимка Зварича, аби могти оженити ся з его жінкою Ксенькою, з котрою удержував любовні зносини. Ксеньку Зварич засуджено на 5 лїт тяжкої вязницї.

— **Галицкий злодій на гостинних виступах в Чікаґо.** Сими днями одержала краківска полїция вість, що в Чікаґо арештовано на горячім учинку крадежи з вломом якогось мужчину, котрий подав, що називає ся Рудольф Дельож і походить з Кракова. При ревізиї в мешканю вломника найшла американьска полїция богато дорогоцїнностий і золотої монети; дальше найдено листи з блянкетами фірми: К. Л. Любінецкий, редактор Echa Ameryk-и, з котрих виходить, що той мнимий Дельож підшивав ся певно задля обманьства під назву „редактора“. Краківска полїция, котрій прислано фотоґрафію вломника, сконстатувала, що есть то Кароль Флоркевич, звістний краківским судам злодій, котрий лиш недавно відсидїв 7 лїт у Висничи за крадїж з вломом у ґр. Прушиньскої. Загалом Фльоркевич, котрий має лише 45 лїт, сидїв з того звиж 20 лїт по галицких вязницях. З листів, які писав до своїх „приятелїв“ в Кракові, жалує ся на Галичину, котрій пересилає „проклін“ і радить своїм приятелям, аби сейчас їхали за океан. Однако заки ті „приятелї“ могли скористати з поради, Фльоркевич-Дельож-редактор-Любінецкий опинив ся в американьскій вязници.

— **Пригоди послів.** В ратушевій реставрациї у Відни прийшло оногдашної ночи до великої авантури. До сидячого при столї пос. Кльофача

не видко того легкого порушеня головою або кивненя рукою, яким він з початку сему або тому із своїх слуг давав доказ своєї ласки, а що для дотичного означало вплив а в слїд за тим і доходи. Лиш рідко ще покаже ся де в рядї тих, що дальше надходять, якась широка лента ордерова. Але все ще надходять нові ряди. Кількож тут спокійного, рівномірного достоїнства а мимо того кілько індивідуальности в тій малій чолобитни! В ритмічних перервах повторяє кождий „темену“ ще далеко перед тим, заким стане перед маєстатом султана, один робить то частїйше, другий рідше. Сей цїлує шарфу по войсковому коротко, мов би мав лиш сповнити прикрий обовязок; той притулює еї три, ба й чотири рази до уст і чола; має, видко, якусь причину показувати свою преданність так, щоби то впадало в очи. Напруженє поволи ослабає. Постава тих, що вже відбули чолобитню і скріпляють живі стїни в сали, стає свобіднїйша. Наконець шеф військового кабінету може вже зложити цїсарску шарфу.

Аж ось робить ся нова торжественна тишина. Султан встає з трону, бо тепер підходить до него в довгім і широкім білім кафтані „Шех ул-Іслам“, голова магометаньского духовеньства. Він має на голові білий турбан з золотом вишиваною лентою, з під котрого виглядає благородне повне духа лице. Тоніякий посередник межи Богом а людьми, то лиш найвисший пояснитель сьвятого закона, то чоловік, котрого попередники в судьбі неодного з попередників Абдул Гаміда II. творили язичок при вазї. Тепер, правда, приступає він до престола і покланяє ся тричи. Перед очами султана знимає він руки і знов молить ся султан і его вірні, молять ся тихенько в души... Многі сотки рук опадають знов в долину. Шех-ул-Іслам схилив ся тодї низенько, щоби поцїлувати край каліфового плаща. Але володїтель вірних підійшов на крок блише до него і підняв его до себе, мов би не хотїв дати ся єму поцїлувати. В тїй хвили зачинає грати музика і несуть ся оклики: „Най жиє падишах!“

Довгим рядом поступає за Шех-ул-Іcламом у відповіднім відступі висше магометаньске духовеньство. Тоті в сьвітячих зелених одежах числом 20, на самім переді, то „судиї войска“; слїдуючі 30 стариків в ясно-сірих одежах мають титул „стамбулских судиїв“ (каді); за тими слїдують духовники трох дальших кляс в чорних, брунатних і ясно фіолєтних кафтанах, повишиваних на грудях і довкола шиї золотом. У всїх видко зпід білих золотом переплїтаних турбанів достойні мужеско хороші лиця. Що за величавий, повен красок образ, коли они так підходять до каліфа, обрамлені потрійним блискучим муром сьвітских достойників! — справдешний орієнт!

Послїдний молла у фіолєтнім кафтанї доторкнув ся краю плаща свого володїтеля і той встає. Легоньке кивненє головою, шелест від многих соток „темевів“, грімке „Най жиє падишах!“ і володїтель правовірних вийшов із салї. За чверть години верне він знову і буде приймати чолобитню своїх близших двораків і своїх ад'ютантів а ще пізнїйше буде приймати гарем.

Тимчасом в сали творять ся свобідні громадки. Одні витають ся з другими і заводить ся балаканиця. Одна більша громада обступила фотоґрафічний прилад. Та й не дивниця! За 32 лїт панованя вільно було перший робити фотоґрафічну знимку з двірскої церемонії. Пропав ти, справдешний всходе, з цїлою своєю пишнотою! Але ось впадає нам в очи ще инша громадка. Кількох ґенералів з множеством ордерів та сьвітячих зьвізд на грудех посїдало собі на землї застеленій ковром, попідгинали ноги під себе і балакають як у себе дома. Всходе, ти ще не пропав, ще жиєш!

(Дальше буде).

(ческого радикала) приступив пос. Шнайдер (христ. социял) і віззав его, щоби забрав ся з салї. Тодї ще й публика кинула ся до Кльофача з окликами: „Проч із зрадником!“ „До Сербії“! „Викинути его!“ Господар і кельнери окружили его, хоронячи від зневаг дїлом. Всеж таки присутні виливали на Кльофача вино і воду, а оден з них вхопив его навіть за волосє. Остаточно господареви удало ся таки вивести Кльофача серед загального обуреня. З того приводу кількох ческих послів ходило на другий день до президента мінїстрів з просьбою о видане відповідних зарядженъ, аби подібні події більше не повторили ся і бар. Біенерт обіцяв се зробити. В додатку бурмістр Люеґер зложив на засїданю міскої ради заяву, в котрій жалує, що така подія склала ся в ратушевій реставрациї, зазначуючи, що була она вимірена не против Чехів, лише против особи пос. Кльофача. — Инша посольска афера скоїла ся в парламентї. Ческий посол Удржаль похвалював у своїй промові сприт свого народа, а на се крикнув пос. Ґлеклъ (німецкий радикал): „Ja, mit den Langfingern!“ Обурений пос. Удржаль відрубав ему: „Nur ein solch ein gemeiner Halunke kann so etwas sagen!“ Коли Удржаль скінчив свою бесїду прийшли до него секунданти пос. Ґлекля, визиваючи его на поединок. Удржаль приняв визване і іменував своїх секундантів.

† **Померли:** О. Теофіль Любінецкий, гр. к. парох в Щирци, дня 5 с. м. в 50 ім році житя а 25 ім священьства; — Григорий Сушко, емерит. учит. народний, в 67-ім році в Добрусинї; — Венедикт Коссак, податковий офіциял в Дрогобичи, дня 5 с. м., в 40-ім році житя.

— В справі будови руского театру. Минувшого четверга відбула ся у Львові нарада поважного числа Русинів в справі будови театру, скликана місцевим театральним комітетом. Референт представив найперше загальний стан справи. З сего показалось, що головний комітет продав в сїм році з театральної площі більшу часть злишних парцель за квоту 169.000 корон. Менша часть парцель була задержана для руского тов. педаґоґічного на будову руских шкіл; колиж педаґоґічне товариство признало тепер користнїйшим для себе купити на школи таки готову каменицю, то буде і та часть з весною продана. Гроші, узискані з продажи, покриють сї тягари, які тяжіли ще на площі, а крім того віддадуть ще поважну квоту на саму будову.

— Комасация ґрунтів. У Вишатичах, перемиского повіта, роблять ся від двох місяців приготовленя до комасациї ґрунтів, що потреває 3 або 4 роки. На 3.000 морґів селяньских ґрунтів в тій громаді є звиш 11.000 парцель. З того можна зміркувати, як дуже ті ґрунти подроблені. Є там загінцї на 4 снопи, а всї ті кусники вузонькі а довгі на кілька або кільканайцять стаїв. Поки що два інжинїри роблять поміри на полях. Кошти комасациї покриє державний скарб і край, а громада дає лише підводи і льокаль для інжинїрів, материял на сиґнали поміровi і т. п.

— Рухи войск. „N. W. Tagblatt“ доносить з компетентного жерела: Мабуть вже після нинїшної ночи появить ся чутка про мобілїзацию. Все те неправда. Чутка буде опирати ся на тім, що сими днями на зелїзницях і кораблях можна буде видїти богато войскових. Се походить звідси, що правительство аж тепер робить ужиток з удїленого ему давнїйше уповажненя що-до скріпленя мирного стану 15 корпусу. Однак правительство зробить ужиток лише з четвертої части сего, на що позваляє ему закон з 1888 р., бо задержить лише четвертину вислужених вояків і то молодших. Дальше будуть вислані рекрути, вимуштровані вже у Відни. До якогось занепокоєня з того приводу нема причини.

— Вечерок з приводу 40-лїтного ювилею „Просьвіти“ відбув ся в неділю в читальні „Просьвіта“ на Жовківскім передмістю. На гарно прибраній естраді виднїли напись з смеречини 1868 — 1908. Вступне слово виголосив п. Іван Ігнат. Хор мішаний і мужеский під управою п. Сороки попisав ся знаменито. Згадати належить, що складає ся він виключно з ремісничої молодежи. Дальше декламация п-ни Войківної і п. Волошина зробила велике вражінє а оплескам не було кінця. Відтак слідував сьпів в „дуеті“ і гра на цитрі п. Пахоса. На закінчене відспівано народні пісні і зібрано кілька корон на дар для „Просьвіти“. Обі комнати були переповнені публикою.

— Демонстрация у Відни. Оногдашного дня урядив всенїмецкий союз у Відни віче в цїли запротестованя против послїдних подій в Празї і Люблянї. В зборах взяло участь поверх 2.000 осіб, які потім демонстрацийним походом хотїли дістати ся під унїверситет. Не спинив їх навіть сильний кордон поліциї. Поліция окружена товпами, мусїла боронити ся шаблями і ранила богато студентів, які вели перед в походї. В товпі був якийсь драґон, котрий також витягнув шаблю. Нїмцї з криком „Чех!“ кинули ся на него, розоружили і завели до коменди войскової. Там виявило ся, що драґон не був Чехом, але Словінцем з полудневої Стириї і належить до полку, який стоїть в Гориции. У Відни перебував на відпустцї. Драґон звиняв ся, що витягнув шаблю по думцї інструкциї, щоби помогти поліциї. Того дня поліция арештувала богато студентів, за якими вставляв ся всенїмецкий пос. Странски. По списаню протоколу, студентів випущено на волю. Всенїмцї і нім. радикали мають внести інтерпеляцию в держ. радї.

Телеґрами.

Відень 8 грудня. N. fr. Presse доносить, що Сербія виступила з предложенєм, аби конференция держав запоручила її територияльну ненарушимість. У Відни гадку ту принято прихильно в надії, що Сербія признасть анексию Босни і Герцеґовини.

Відень 8 грудня. Wiener Allg. Ztg. каже против инших донесень, що в справі европейскої конференциї не було в послїдних днях нїяких змін ні на лїпше, ні на гірше.

Петербург 8 грудня. Великий везир заявив перед кореспондентами „Нового Времени“, що рух бойкотовий против Австриї такий глубокий, що правительство супротив него безсильне.

Білгород 8 грудня. „Правда“ містить розмову з Миловановичем, котрий каже, що підчас подорожи по Европі заявив правительствам, що Сербія жадає части Босни і Герцеґовини для получення з Чорногорою. Справа: мир чи війна зависить від поведеня Австро-Угорщини. Коли не прийде до конференциї, то анексия певно не буде узнана.

Льондон 8 грудня. Times обговорює дискусию в італїяньскій палатї послів. В тій дискусиї проявила ся на погляд Times-а зміна становища Італії супротив потрійного союза, а особливо супротив Австро-Угорщини. Times гадає, що практичне значінє тих заяв легко можна би переціннти. Коли бар. Еренталь єсть чоловіком розсудливим, то постарє ся пересьвідчити цїлу Італїю, що Австро-Угорщина не легковажить собі Італії.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·50,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10 20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).